

Predikatie over Deuteronomium 18 vers 18
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
HHK Voorburg – 7 december 2014

Voorzang Psalm 128 : 3.

Votum.

Zingen Psalm 35 : 4.

Geloofsbelijdenis van Nicéa.

Schriftlezing Deuteronomium 18

1 De Levitische priesters, de ganse stam van Levi, zullen geen deel noch erve hebben met Israël; de vuuroffers des HEEREN en Zijn erfdeel zullen zij eten.

2 Daarom zal hij geen erfdeel hebben in het midden zijner broederen: de HEERE is zijn Erfdeel, gelijk als Hij tot hem gesproken heeft.

3 Dit nu zal het recht der priesters zijn van het volk, van hen die een offerande offeren, hetzij een os of kleinvee: dat hij den priester zal geven den schouder en beide kinnebakken en de pens.

4 De eerstelingen van uw koren, van uw most en van uw olie, en de eerstelingen van de beschering uwer schapen zult gij hem geven.

5 Want de HEERE uw God heeft hem uit al uw stammen verkoren, dat hij sta om te dienen in den Naam des HEEREN, hij en zijn zonen, te allen dage.

6 Voorts wanneer een Leviet zal komen uit een uwer poorten, uit gans Israël, alwaar hij woont, en hij komt naar alle begeerte zijner ziel tot de plaats die de HEERE zal hebben verkoren,

7 En hij dienen zal in den Naam des HEEREN zijns Gods, als al zijn broederen, de Levieten, die aldaar voor het aangezicht des HEEREN staan,

8 Zo zullen zij een gelijk deel eten, boven zijn verkopeningen bij de vaderen.

9 Wanneer gij komt in het land dat de HEERE uw God u geven zal, zo zult gij niet leren te doen naar de gruwelen van dezelve volken.

10 Onder u zal niet gevonden worden, die zijn zoon of zijn dochter door het vuur doet doorgaan, die met waarzeggerijen omgaat, een guichelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of tovenaer,

11 Of een bezweerder, die met bezwering omgaat, of die een waarzeggenden geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die den doden vraagt.

12 Want al wie zulks doet, is den HEERE een gruwel; en om dezer gruwelen wil verdrijft hen de HEERE uw God voor uw aangezicht uit de bezitting.

13 Oprecht zult gij zijn met den HEERE uw God.

14 Want deze volken die gij zult erven, horen naar guichelaars en waarzeggers; maar u aangaande, de HEERE uw God heeft u zulks niet toegelaten.

15 Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u de HEERE uw God verwekken; naar Hem zult gij horen;

16 Naar alles wat gij van den HEERE uw God aan Horeb ten dage der verzameling geëist hebt, zeggende: Ik zal niet voortvaren te horen de stem des HEEREN mijns Gods, en ditzelve grote vuur zal ik niet meer zien, dat ik niet sterve.

17 Toen zeide de HEERE tot mij: Het is goed wat zij gesproken hebben.

18 Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal.

19 En het zal geschieden, de man die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken.

20 Maar de profeet die hoogmoediglijk zal handelen, sprekende een woord in Mijn Naam, hetwelk Ik hem niet geboden heb te spreken, of die spreken zal in den naam van andere goden, dezelve profeet zal sterven.

21 Zo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen dat de HEERE niet gesproken heeft?

22 Wanneer die profeet in den Naam des HEEREN zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet en komt niet: dat is het woord dat de HEERE niet gesproken heeft; door trotsheid heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vrezen.

Gebed.

Zingen Psalm 40 : 2 en 5.

Deuteronomium 18 het 18^e vers. Daar lezen we het Woord van God:

Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal.

Om naar aanleiding van deze tekstwoorden met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest stil te staan bij drie gedachten.

1^e. Een Profeet die voortkomt uit hen.

2^e. De Profeet die afkomt van Hem.

3^e. De Profeet die toe komt tot hen.

Gemeente, dat volk van Israël staat voor de poorten van het beloofde land. Nog even en zij zullen dat land erfelijk mogen bezitten dat de Heere ze had toegezegd. Daar staat een volk dat aan alle kanten in de woestijn voor de dag gekomen is als een murmurend volk, een tegenstrevend volk, een volk dat het nu nooit eens was met Gods weg. Een volk waar nu niets van te verwachten viel. Een volk waarmee de Heere een afgesneden zaak had gedaan. Ja, wat waren ze lelijk voor de dag gekomen. Al de vermeende heiligheid en vroomheid was aan stukken geslagen. Berooid in zichzelf waren ze uit die woestijn gekomen, opdat het beloofde land ook niet een verdienste zou zijn, iets wat ze verdiend zouden hebben met hun goede werken en met hun vroomheid en godsdienstigheid. Nee, maar dat dat beloofde land een vrije gift van gunst en genade van God zou wezen. Genade moest genade zijn.

Nou, zoals dat nu voor dat volk van Israël gold, zo geldt dat geestelijk niet minder. Of wel? Wie zal waarderen de grootheid van de Goddelijke genade, wie zal waarderen het wonder van de liefde Gods, die niet in zichzelf tot de grond toe is afgebroken, die niet is openbaar gekomen, met al zijn haat en vijandschap tegen God, die daar niet door de ontdekkende werking van Gods Heilige Geest geleerd heeft wie hij is, dat hij altijd een vijand is van God, een hater is van God, zelfs een hater van genade en van het kruis van de Heere Jezus Christus.

Voordat dat volk het beloofde land in trekt, klinken daar de verordeningen van Mozes. De Levieten geen erfdeel. En toch zal het ze aan niets ontbreken. De Heere is hun Deel, dus ze komen niets tekort. Ze hebben het altijd goed. De Levieten moeten daar krijgen van de bevolking, van dat volk van Israël, alles wat ze nodig hebben. Ja, zo is het toch! Die God vreest, die komt toch nooit om van de honger! Heeft de Heere het niet Zelf beloofd: "Uw brood is zeker en uw water is gewis". Nee, die Levieten mochten niet hangen aan de wereld. Die mochten hier geen paradijs of koninkrijk opbouwen. Hun vreugde, hun vermaak moest wezen in God. En het zou ze aan niets ontbreken. Want geloven in God is geloven in Hem Die zorgt voor ziel en lichaam beide. Zo waren die Levieten een tekening. Daar werd iets in uitgebeeld. Ook voor vandaag voor ons, voor u wellicht die de verschijning van de Heere Jezus Christus hebt leren lief krijgen. U die leeft van het wonder van genade. U die het heeft meegemaakt dat de Heere u opzocht in de diepte van uw verderf, van uw nood en van uw dood.

Waar gaat het om in uw leven? Moet die eer van God niet op de hoogste plaats zijn! Moet Hij niet al uw liefde, al uw hulde ontvangen! Hoe was het in de tijd van uw eerste liefde? Nu zal mijn hart,

nu zullen al mijn zinnen U hartelijk beminnen. Al de uitgangen van uw leven waren naar Hem.

Maar wat is de wereld weer gaan trekken! En wat is dat vlees zwak! En wat doet de duivel daar nog een schepje bovenop! Opdat je weer wereldsgezind zult raken. En wie wereldsgezind raakt, die verliest Hem uit het oog. Die komt in het donker terecht. Die haalt de nood over zijn eigen ziel. Wat is er voornamer: een enorme rijkdom in de wereld, of het vriendelijk aangezicht van God wat je is toegekeerd? Ezau zei: "Ik heb veel". Maar Jakob kon zeggen: "Ik heb alles". Want God was zijn Deel.

Laten nu die Leviëten in deze middag een waarschuwing, een aansporing voor u en voor mij mogen wezen. Dat we het niet in de wereld zouden zoeken. Want hier is geen vastigheid en bestendigheid. Moet je eens om je heen kijken. De Islamitische Staat rukt op. De Koude Oorlog hangt in de lucht. De wereld staat in brand. Gevaren aan alle kanten. Wat vroeger een zekerheid was, dat is alles onzeker geworden. Wie kan er nog staat maken op zijn vermogen of op wat dan ook? Alles staat op de tocht. Maar één ding blijft overeind. Wie tot dat volk van die God mag behoren, die zal niets tekort komen. Die zal Hij veilig geleiden. Die zal het wel gaan. Al gaat zijn pad, zijn weg niet altijd over rozen, o nee.

Die Leviëten hadden geen erfdeel in het land, maar hun erfdeel was in God.

En dan gaat Mozes verhalen van die Kanaänieten. Die Kanaänieten die uit het land worden weggedreven. Ze moeten plaats maken voor dat volk van de levende God. Er moet ruimte komen, dat Israël wonen kan in een land, vloeiende van melk en honing.

Laat ik nu eerst dit mogen zeggen, tot u die geschrokken bent van de waarschuwing die uit de Leviëten voor de dag komt. U die het zeggen moet: "Maar er is zoveel wereld in mijn bestaan. Er is zoveel dat trekt en dat lokt bij de Heere vandaan. Ik kom nooit tot dat leven van volkomen afhankelijkheid van God. Ik kom nooit tot dat leven dat de Heere tot het hoogste Goed heeft en wat de wereld kan verzaken. Ik krijg die oude natuur er maar niet onder". En wellicht na ontvangen genade, dat je zeggen moet: "Wat valt het tegen. Wat is dat vlees toch nog sterk". Terwijl de geest gewillig is, is het vlees zwak in zijn sterke hang naar de zonde. Want wat is het vaak een gevaarlijk leven. Dat leven hier door de woestijn heen. Hoe zal het ooit goed komen. Ik krijg die vijanden in mijn leven er niet onder.

Zei de Heere tegen dat volk van Israël: "Nu moeten jullie die Kanaänieten verdrijven"? Nee, de Heere verdreef ze. Want er is er maar Eén bij machte om al die vijanden uit te bannen. De Heere heeft plaats gemaakt voor Zijn volk. Die vijanden moesten wijken, omdat

de maat van hun zonde en ongerechtigheden vol was. Laat dat een troost wezen voor een mens die zich niet op kan knappen, voor een mens die zich gedurig tegenvalt, voor een mens die zoveel missers in zichzelf waarneemt en die schrikt van de poel van verderf daarbinnen, van die modderkolk in zijn hart.

Laat dat een troost wezen, dat de Heere machtig is. Hij heeft maar te spreken en het is er, te gebieden en het staat er. Laat dat tot troost wezen voor u, arme, afgetobde, moede ziel. U die 's nachts de slaap niet kunt vatten, omdat het maar door uw hoofd blijft malen en omdat uw hart maar zo onrustig is. U die op de dag niet tot uw werk kunt komen, omdat u gedurig schrikt van wie u bent en die bange vraag in uw hart blijft klemmen: "Mijn ziel, doorziet gij uw lot, hoe zult ge rechtvaardig verschijnen voor God?" Laat dat tot troost wezen voor die die het gevoelt: "Bij mij is geen plaats voor die gezegende Heere Jezus Christus. Hoe zal het in mijn leven Advent zijn? Hoe zal het in mijn leven Kerstfeest worden?" De Heere maakt plaats voor Zijn eigen lieve Zoon. Nou, dat die adventsverwachting dan in uw bestaan zou mogen wezen, waar uw kracht is afgebroken, waar uw vermogen tegen de grond ligt. Dat u het alleen nog zou verwachten van Hem. Want wie het van Hem verwacht, die zal toch nooit beschaamd uitkomen! Of wel?

Weet u wat Mozes zegt? "Oprecht zult gij zijn met de Heere uw God". Dat betekent: het masker moet af, de show moet er uit, eerlijk wezen. En de eerlijkheid is dit: vernedert u voor de Heere. Want wie eerlijk is, die kruipt in het stof van de vernedering. Vernedert u voor de Heere en Hij zal u verhogen te zijner tijd. Wie eerlijk, wie oprecht is voor het aangezicht van God, die noemt Hem recht en zichzelf krom. Die weet het: liever aan de voeten van zijn Rechter te sterven, dan in de wereld te leven zonder Hem.

Nee, die Kanaänieten moesten er uit. Die hoorden er niet. De maat van zondigen had zijn volheid bereikt. Zul je dat nooit vergeten! U die niet naar bekering staat. U die de Heere niet zoekt. U die geen Jezus behoeft in uw bestaan. U die aan de wereld genoeg hebt. Denk erom dat Kanaän een land was, vloeiende van melk en honing. Ook toen die Kanaänieten er al woonden hoor. En die hadden genoeg aan die dingen. Genoeg aan al die rijkdom. U die daar tevreden mee bent, laat u waarschuwen in deze dag, dat als de maat van zonde vol is, dat de straf des Heeren niet mild zal wezen. Als Hij de fiolen van Zijn Goddelijke toorn over je uit zal gieten, vreselijk zal het zijn om te vallen in de handen van de levende God. Er zal een ogenblik komen dat u uw Rechter zult ontmoeten, de Rechter van hemel en aarde. En als er dan voor u geen bedekking is, geen vergeving, geen aangebrachte gerechtigheid, och, vreselijk zal het zijn.

Want onze God is een verterend Vuur en een eeuwige Gloed, bij Wie niemand wonen kan.

Want dat is ook nog een zaak die er in ligt. Voor die die tot Gods volk behoren mag. U voelt zich zo vaak een vreemdeling op de aarde hè! Een bijwoner. U zegt: "Ik pas er helemaal niet meer bij. Ze kijken me zo raar aan, en ze begrijpen me helemaal niet. Met wie kan ik nu nog praten? Wie verstaat er nu nog de dingen die in mijn hart leven?" Je bent zo gedurig een eenling. Maar weet je wat het is? Er zal een tijd komen dat de Heere Zijn wereld zal zuiveren, en dat Hij plaats zal maken op deze aarde, dat al de ongerechtigheid zal worden weggedaan als het einde daar is van deze kreunende en steunende wereld, als al degenen die de ongerechtigheid werken worden heengezonden naar de poel die brandt van vuur en sulfer. Dan zal God scheppen nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont. Want u die het vandaag moet zeggen: "Ik pas er niet meer bij, ik hoor hier niet meer". Het is eigenlijk andersom. Ze horen hier niet die de Heere tegenstaan. O ja, ze hebben de wereld wel in beslag genomen, tot hun bezit gemaakt. Maar de Heere zal het ze alles uit handen nemen. Zo gebeurde het ook de Kanaänieten. En al die rijkdom, en al die heerlijkheid van dat land van Kanaän, dat viel zo in de schoot van dat volk van Israël.

Ik zei het u al, dat volk had het op geen enkele manier verdiend dat het deze zegen zou ontvangen. Welnee, ze hadden het zich aan alle kanten onwaardig gemaakt. Waarom was het dan dat dat volk dat beloofde land mocht ingaan? Wel, hierom, omdat dat volk zwanger was van een belofte. Er stond nog wat te gebeuren. Mozes zegt tegen dat volk: "Een Profeet uit het midden van u, uit uw broeders, als mij, zal u de Heere uw God verwekken. Naar Hem zult gij horen". En van die beloofde, die toegezegde Profeet was dat volk van Israël zwanger. Ze droegen Hem in hun lendenen. En in de volheid van de tijd zou Hij komen. En het was ook Hij alleen Die het verdiend, verworven had die zegen van dat beloofde land, die dat volk te beurt zou vallen daar in Kanaän. Het was alles de verdienste van Christus.

Zul je daar goed aan denken als je naar God niet vraagt en naar Hem niet zoekt, en elke dag je boterham eet en je glaasje melk drinkt, en elke dag die heerlijke warme maaltijd gebruikt! Zul je daar aan denken als je je vermaakt in je rijkdom, in al je bezit wellicht! Dat het alles verworven is door Christus. Dat het bloed gekost heeft. Weet u wat dat betekent? Dat houdt dit in, dat waar u dat alles doorbrengt in uw onbekeerlijkheid, het straks tegen u zal getuigen in de grote dag van het oordeel van God. Als de welwillendheid en de genegenheid van God in de betoningen van Zijn algemene goedheid u

tegen zullen komen, dat het u niet tot bekering gebracht heeft, maar dat het u juist tot verharding heeft gebracht. Wat zal dat een schrik wezen, als dat waar je nu in vermaakt je straks tot droefheid zal doen wezen. Wat zal dat zijn, als dat op je aanstormt! Hoeveel goedgunstigheden des Heeren hebt u in uw leven ontvangen! Hij is het Die u droeg en verdroeg tot hiertoe. Hij heeft voor u gezorgd. Hij heeft over u gewaakt. Hij is alle hulde waardig. Niemand heeft het recht om onbekeerd te wezen en onverzoend met zijn Schepper voort te leven. Hij toont het u dag aan dag, dat er bij Hem liefde is, dat er bij Hem goedheid is. Waarom het nu niet bij Hem gezocht?

Maar ook voor u die des Heeren zijn mag. Het heeft bloed gekost. Alles wat u te beurt valt is verworven. Zal dat nu niet tot dankbaarheid stemmen! Al die tijdelijke, maar ook die eeuwige zegeningen zijn het vruchtgevolg van Christus' kruisverdiensten. Is Hij niet alle lof en aanbidding waardig! Is Hij het niet waardig dat u uw leven in Zijn dienst zou besteden! Is Hij het niet waardig dat u Hem er voor de eer zult geven! Ja toch!

Zwanger van die komende Heere Jezus Christus.

Wat wil dat woord van Mozes nu doen in het leven van dat volk van Israël? Wel dit, dat ze verwachtend zouden uitzien naar de vervulling van dit beloftewoord. Dat is Advent. Dat is Advent in zijn zuiverste vorm. Uitzien naar de vervulling van Gods Woord. Weet u wat dat Woord van God is? Dat is een vastigheid. Dat is een fundament. Dat Woord zal geen duimbreed wijken, in alle eeuwigheid niet. En wat eenmaal uit Gods mond is uitgegaan, dat zal Hij nooit herroepen, in eeuwigheid niet. Nee, dat zal de Heere doen. Dat zal Hij waarmaken. Want bij God Zijn spreken en doen hetzelfde.

Een Profeet uit het midden van u. Naar zo een Profeet moest dat volk uitzien. Nou, en dan zit je daar met al je tegenvallers, met de zwartheid van je hart, de zondigheid en de vuilheid van je bestaan. Is dit geen Evangeliemuziek?! Een Profeet uit het midden van u. Dat Hij Zich niet te hoog heeft geacht om de mensen gelijk te worden. Dat Hij Zich niet te hoog heeft geacht om onder Zijn volk te komen wonen, onder vijanden Zijn plaats in te nemen. Zie de schitterende heerlijkheid van de Goddelijke genade, dat God Zelf is afgedaald tot in het menselijk geslacht. En laat dat nu een heerlijke zaak wezen, dat Hij dan ook precies weet hoe het er met u voor staat, hoe u in elkaar steekt. Dat Hij precies weet wat er in uw hart is en in uw gedachten is. Hij kan het zo goed begrijpen, want Hij is de mensen in alles gelijk geworden, zonder zonde. Laat dat helder klinken: zonder zonde. Want je moet maar met de last van je zonden en schuld lopen. En je moet maar op zoek zijn gegaan naar een Middelaar. Je moet maar een Zaligmaker voor je arme ziel nodig hebben. En je

bent de hele wereld over gereisd. Je hebt tot in de verste uithoeken een mens gezocht. Want in uw natuur is gezondigd. Dan zal er ook in uw natuur betaald moeten worden. En je hebt nergens een rechtvaardig mens gevonden. Nergens er één gevonden die niet datzelfde zondepak met zich meezeulde. Wie zal u kunnen redden? Wie zal u kunnen verlossen? Wel, hier is Hij, de Heere Jezus Christus, de mensen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Hij is die blanke gerechtigheid, Hij is die schoonheid, die heiligheid, die zuiverheid die daar bij God Zelf is.

Uit het midden van u. O ja, zo laag is Hij afgedaald. Dus weet u hoe laag? Dat Hij Zich neer liet leggen in een kribbe, in een voertrog, die zomaar met zijn bodem plat op de grond staat. Lager kan het niet. Hij is gekomen tot op de bodem van ons bedorven bestaan. Dat betekent ook dat er geen andere grond onder gelegd kan worden, want Hij is de Grond van zaligheid alleen. En daar is Hij te vinden, in de diepte, in de vernedering. Wie Hem daar nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.

Een Profeet uit het midden van u, uit uw broeders als mij. Ja, die Heere Jezus Christus is niet alleen in de kribbe gelegd, maar Hij had heel Zijn levenlang ook geen plaats waar Hij Zijn moede hoofd zou neerleggen. Hij is altijd in een weg van lijden, van smarten geweest. Hij is de gang gegaan naar het sterven toe, naar het vloekhout der schande toe. Hij is gegaan de weg die u en ik allemaal verdienen om aan God de prijs van ons leven te geven, zonder dat we ooit voor onze schuld kunnen betalen. Hij gaf Zichzelf totaal en Hij betaalde die schuld. Maar weet u wat de ellende is? Dat is dit: toen Hij geboren moest worden was er voor Hem geen plaats in de herberg, geen plaats in ons prachtige opgebouwde en opgepronkte leven voor Hem. Geen plaats dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij is neergelegd in een kribbe. Daar waar de beesten huizen. Daar waar de beesten eten uit de trog. Daar is Hij neergelegd.

Nou, als u vanmiddag met Asaf mee moet zeggen: "Ik ben een groot beest bij U", dan is hier de oplossing. Zou dat de adventsverwachting in uw bestaan niet wakker roepen?! Dat u uit zou zien naar Hem, naar Zijn komst. Niet alleen in de wereld, maar ook in uw leven. Dat het u daar om te doen is, dat u Hem zou mogen kennen en de kracht van Zijn opstanding.

Een Profeet als mij, zegt Mozes. Was Mozes dan zo'n beste? Was Mozes dan ook een middelaar? Mozes was een type, een afschaduwing. In mij vindt u uitgebeeld wat Hij volkomen wezen zal. Dat is het wat Mozes zegt. Als mij. Ja, inderdaad, waarin komen ze toch overeen, Mozes en die gezegende Heere Jezus Christus? Allebei voortgekomen uit het geslacht van Abraham. Allebei onder dat volk

geweest. Allebei dat volk gelijk geweest. Allebei datzelfde bloed van dat volk in hun aderen gehad. Ze konden ze zo goed begrijpen, had ik u al gezegd.

Weet u wat Kohlbrugge ergens schrijft? Hij krijgt een brief van een vrouw en die vrouw schrijft over de donkerheid van d'r hart. Ze uit haar klacht over wie zij is. Kohlbrugge schrijft haar terug: "Ik ken u niet, en toch ken ik u wel, want er is licht gevallen over mijn eigen hart". Laat dat het eerste wezen. Als mij. Hij weet het zo goed waar u in zit, waar u in verkeert.

Een Profeet uit het midden van u, uit uw broeders, als mij. Waarin komen ze nog meer overeen? Wel, Mozes is middelaar geweest voor dat volk bij God. Mozes is tussengetreden. Dat ging zelfs zo ver dat Mozes zei: "Behoud dat volk en doe mij dan maar uit Uw boek". Dat kon niet, maar hij bad het wel. Nou, zoveel te meer die Heere Jezus Christus, de Middelaar Gods en der mensen. Hij is de tussentredende Gerechtigheid. Hij is de Voorspraak bij de Vader voor al Zijn volk. Weet u hoe het met dat volk in elkaar zit? Net als met Israël. Weet u wat dat volk van Israël zei? Ze zeiden: "Ik zal niet voortvaren te horen de stem des Heeren mijns Gods, en dit grote vuur zal ik niet meer zien, dat ik niet sterve". Ze zeiden: "Als de Heere ons nog eens tegenkomt en dan de volle uitgieting van Zijn heilige gerechtigheid over ons komt, dan zullen wij sterven, dan zijn wij verloren". Versta je dat in je leven? Dat je zegt: "Dat gaat niet. God is heilig en ik ben onheilig. Als de Heere mij tegenkomt en mij aanziet in mijzelf, dan moet ik omkomen, dan zal ik neergeveld worden, dan zal het wraakzwaard van Zijn gerechtigheid mij treffen". Dan heb je niets meer om jezelf mee op de been te houden.

Maar hier klinkt het Woord van de levende God: "Als mij". Mozes, de middelaar van het Oude Verbond, is het type, de afschaduwing van de Middelaar van het Nieuwe Verbond. En de Heere Jezus Christus heeft gemaakt een geopende toegang tot de Vader. En in de Heere Jezus Christus is leven en zaligheid te verkrijgen. De Heere Jezus Christus is de Voorspraak bij Zijn Vader voor al Zijn volk, heel hun leven lang. O ja, Hij is alles, een totale, volkomen Middelaar voor een arm volk dat niets in zichzelf heeft. Zo wordt Hij voorgesteld. Maakt dat een adventsverwachting in uw leven wakker, om die Heere Jezus Christus te mogen kennen als uw biddende Hogepriester, als uw Voorspraak bij de Vader, Die voor u pleit op grond van Zijn eigen bloed en kruisverdiensten? Ziet u daar naar uit, dat Hij komt in uw leven en u Zijn gerechtigheid toont, Zijn bloedstorting u toont, het u horen laat: "Dit deed Ik voor u". En omwille van dat bloed dat er vergeving en vrijspraak is bij de Vader. Dat de Vader op grond van

het werk van de Middelaar tot u zou zeggen: "Ik zal niet meer toornen en niet meer schelden in eeuwigheid".

Mozes was belast met de taak om dat volk uit Egypteland weg te halen en door de woestijn heen te voeren, tot in het beloofde Kanaän toe. Mozes moest dat volk leiden uit de slavendienst naar de vrijheid. Hoeveel te meer de Heere Jezus Christus! Hij verlost Zijn volk uit de knellende banden van zonde, dood en duivel. Hij verlost ze die onder de heerschappij, onder de tirannie van de helse farao verkeren en daar onder moeten sterven, die dagelijks gebukt gaan onder de zweepslagen, die tichelstenen moeten dragen, en die daar in gevangenschap en moeiten verkeren. Hij verlost ze. Hij breekt de banden door. Hij haalt ze er uit die er zelf niet uit kunnen komen. Maakt dat de adventsverwachting in uw leven wakker? Geef mij die Jezus toch, Die mij losbreekt uit die knellende banden waar ik in stik-ken en sterven moet, waar ik in om moet komen. Die Hee-re Jezus is bij machte om u te verlossen.

En u die geleid bent in de woestijn van het leven, in het strijdperk van dit leven. U die zoveel gevaren tegen komt. U die het wild gedierte op u aan ziet komen en de roversbenden achter de struiken ziet. U die vreest voor de Rode Zee en de farao achter u. Hij maakt een baan, een pad om te gaan. Hij leidt Zijn volk veilig. Want wat Hij begonnen heeft, dat zal Hij ook voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. Dat houdt Hij vast tot in alle eeuwigheid toe.

Och ja, het moet door de woestijn heen naar Kanaän. Hoe zullen ze ooit thuis komen? Hoe zullen ze ooit Boven komen. Moet je eens indenken dat je voor de doodsjordaan staat. Moet je eens indenken dat de duivel nog één keer de gelegenheid krijgt om je de stuipen op het lijf te jagen. Moet je eens indenken dat je geweten spreekt, dat de angst je bezet houdt. Moet je eens indenken dat je niet weet hoe het gaan moet. Dat je misschien wel zo ver komt dat je zegt: "Nu heb ik mij zeker altijd bedrogen en nu ga ik toch nog voor eeuwig verloren". Hij helpt ze er door hoor, door de doodsjordaan heen. Hij brengt ze veilig Thuis, daar waar ze horen. Weet u waarom Hij dat doet? Omwille van Zijn eigen Naam en eer. Omwille van de glorie aan Hem. Hij zal niet toelaten dat de duivel nog wat te lachen krijgt omdat hij er één uit de handen van Jezus heeft weten te ontrukken. Het zal hem niet toegelaten worden.

Zo is de Heere Jezus Christus een overste Leidsman en Voleinder van het geloof. Houdt dat de adventsverwachting niet wakker, ook uw leven lang, in al de wegen die de Heere met u houdt na ontvangen genade, in al de gangen die u moet gaan. Als uw blik weleens omhoog getrokken wordt naar de hemel toe. Als u weleens een verlangen in het hart hebt naar Huis. Als het in uw hart weleens is:

“Kom, Heere Jezus, ja, kom haastiglijk”. Wie zal het in uw leven voleindigen? Hij alleen! Weet u waar het dagelijks over gaat? Dat uitzien naar die Heere Jezus Christus, naar die Zoon van Gods eeuwige liefde.

Mozes, hij is een profeet bij uitnemendheid geweest. Hij heeft verkondigd, verklaard het hart van de eeuwige God. Hij heeft getoond Wie de Heere is en zijn zal voor Zijn volk. Hoeveel te meer die Heere Jezus Christus! Hij is de grote Profeet en Leraar. Hij is het Die spreekt als een macht hebbende. Hij is het door Wiens woorden een mens in beslag genomen wordt, het hart in beweging gezet wordt. Hij is het Wiens woorden één en al geest en leven zijn. Is die adventsverwachting in uw bestaan: “Spreek slechts één woord en Uw knecht zal genezen zijn. Spreek slechts één woord op grond van Uw Offer, van Uw kruisverdiensten. Spreek slechts één woord, van het liefdehart van God, dat mijn zonden achter Gods rug geworpen zijn in een zee van eeuwige vergetelheid”. Dan zal ik ademen. Spreek slechts één woord. Is dat het in uw bestaan?

Een Profeet zal Ik hun verwekken, uit het midden hunner broeders, als u. Zo staat het in onze tekst. Het is anders als in het 15e vers. In het 15e vers zei Mozes het zelf. Maar hier in ons tekstwoord is de Heere aan het woord. Nou, dat wil ik met nadruk tegen u zeggen. Dat het daarom niet falen kan en niet falen zal, omdat de Heere het Zelf gezegd heeft. Hij heeft het Zelf beloofd.

De Heere zeide tot Mozes: “Het is goed wat zij gesproken hebben. Een Profeet zal Ik hun verwekken, uit het midden hunner broeders, als u”. Zo Eén staat te komen. Is die adventsverwachting in uw leven er, dat het om Hem alleen te doen is, die Heere Jezus Christus? Is dat het in uw bestaan: “Uw komst alleen is het die mijn heil volmaakt”? Gaan daar al de genegenheden van uw hart heen? Hem te mogen kennen. Hem te mogen aanschouwen. Hem te mogen horen spreken. Hem te mogen beminnen met uw gehele hart. Is het waar als Hij in de prediking van het Woord wordt voorgesteld, dat u zeggen moet: “Alles aan Hem is gans begerlijk”?

Hier is het spreken van God. En dat spreken van God, dat zal Hij ook doen.

Maar zullen wij eerst samen zingen, Psalm 119 het 7^e vers.

*'k Heb and'ren al de rechten van Uw mond
Met lust verteld, hen vlijtig onderwezen;
Uit al den schat van 't grote wereldrond
Is nooit die vreugd in mijn gemoed gerezen,
Die 'k steeds in Uw getuigenissen vond,
Door mij betracht, en and'ren aangeprezen.*

En Ik, zegt de Heere, zal Mijn woorden in Zijn mond geven. Ja, dat is wel de machtigste vergelijking. Mozes was getrouw geweest. Hij had zichzelf leren opofferen aan de dienst des Heeren. Maar de Heere Jezus Christus, van Hem staat geschreven in de Psalmen: “De ijver van Uw huis heeft Mij verslonden”. Hij had Zich er totaal voor over. Hij gaf Zich tot in de bittere en smadelijke dood des kruises, opdat het Woord van God zijn gestalte zou hebben. Die Heere Jezus Christus, waar de Heere van zegt: “Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven”, dat is Hij Die Zich in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid heeft aangeboden: “Zie, Ik kom, o God, om Uw wil te doen”. En dit is de wil van God, dat Hij Zijn Woord bekend zou maken. Al Zijn spreken en al Zijn doen, het is Gods Woord uitgestald, voorgesteld. En wat is dat Woord van God? Het is uitdrukking van het Goddelijk hart. Dus die Heere Jezus Christus toont Wie God is. En de Heere Jezus Christus zegt het: “Wie Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien”. Weet u wat dat betekent voor u, voor eigen rekening wellicht, maar die Heere Jezus Christus, Zijn woorden hebben geklonken vanaf de preekstoel en Hij is u voorgesteld in de prediking van het Woord. Dat betekent dat de Vader Zelf tot u gekomen is, betonende dat Hij geen lust heeft in uw dood en ondergang, maar in uw bekering en in uw leven. Laat die ernst eens tot u doordringen, dat God Zelf met u handelt in de prediking van het Woord. Ergens in de jaren veertig van de vorige eeuw klaagt dominee Zandt al dat de ernst zo weg is. Nou, als hij vandaag eens om zich heen zou kijken...! Ernst in de dienst des Heeren, onder dat besef, dat heilige besef dat de eeuwige God het behaagt om te handelen met zo’n klein, nietig mensenkind, zo’n aardworm, zoals u en ik zijn. Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven en Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal. Ja, want die Heere Jezus Christus had het gezegd: “Ik kom om Uw wil te doen”. Zijn wil was volledig onderworpen aan de wil van Zijn Vader. En Zijn Vader begeerde dat Zijn woorden zouden worden gesproken in Israël, maar over het rond der aarde, toen de Heere Jezus rondwandelde, maar ook tot op de dag van heden. Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven. Ziet u dat? De mensen waren vijandig tegen het spreken van de Heere Jezus. Ze zeiden: “Deze rede is hard, wie kan die verstaan?” En de farizeeër en de saduceeër kwam in opstand tegen Hem. Maar ze streden niet tegen Jezus, ze streden tegen de Vader van de Heere Jezus Christus. Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven. Die heeft Hij gesproken. Wie heeft ooit tegen God gestreden en vrede gehad?! Hoe komt het toch dat je nooit vrede hebt? Dat je altijd zo onrustig bent. Is het omdat je nog altijd strijdt tegen God? Is het omdat je nog nooit door de knieën gegaan bent onder dat spreken van God? Is

het omdat je nog nooit gebogen hebt voor de majesteit van God? Zie dan die herders en de wijzen uit het Oosten. Wat waren ze ons ver voor toen ze neerknielden bij die kribbe en Hem als Koning erkende, Die daar lag in die schande, in dat stro, in die kille plaats. Dat ze Hem erkenden als een Koning, dat was toch even een wonder! Of niet?

Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven en Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal. Ik wil er dit ook nog van zeggen. Wat is het wat een mens in zijn leven vastigheid geeft, hoop geeft? Weet u, wij leven in een tijd dat er erg veel waarde wordt gehecht aan gevoel, aan emoties, aan wat je meemaakt, wat je ondervindt. Het gevoel mag een plek hebben, enzo. Nou ja, ik vind het allemaal best. Maar hier staat: "Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal". Calvijn zegt: "Als je in de weg van het geloof wil leunen op gevoeligheden en op emoties, dan ben je een arm mens, en dan ben je wankelmoedig en twijfelmoedig. Dat kan niet anders. Vandaag voel je je goed of welgesteld, dan kun je het geloven. Morgen voel je je niet goed en is er een donkerheid en een waas over je bestaan gekomen, en je gelooft er weer niets van. Als dat gepaard moet gaan met gevoel, dan is het geloof maar een wankele zaak. Nee, weet u wat zo groot en zo schoon is? God heeft onder u Zijn verbond gedeponneerd". Wat een woord hè! Gedeponneerd. Niet zomaar neergelegd ofzo. Nee, gedeponneerd. Dit is het. Als je dit niet wilt, dan moet je het maar zien. Dit is het alleen, dat eeuwig blijvende Woord van God. En al de bevinding, al de emotie, al de tranen wellicht, ze hebben pas waarde en betekenis in het licht van dat Woord. Ze zijn altijd onderworpen aan dat Woord. O ja, de zieletranen worden door God in Zijn fles vergaderd. De nood, de moeite van het bestaan wordt door Hem gezien. De twijfelmoedigheid van het hart, maar ook de welgesteldheid van de ziel, Hij weet er van. Maar dit is een zaak die overal ver bovenuit stijgt, dat is het spreken van God. En dan komt ons hart en onze ziel pas werkelijk tot rust, als we tot rust komen in dat onwankelbare getuigenis des Heeren. Laat ik het zo zeggen: als we met ons hele bestaan, gevoelig of ongevoelig, neervallen op dat naakte, onwankelbare Woord van God.

Weet u wat ik ergens las? En dat is zo schoon. Dat Woord van God is als een rots, als een berg. Zie je de mens? Heb je weleens bergen gezien in je leven? Wat ben je dan klein! Wat ben je dan nietig! Wat ben je dan zwak! Je krijgt die berg niet van zijn plek hoor. Je kun je er hooguit op stuk lopen. Die berg blijft wel staan, onbeweeglijk en vast.

Zo is het Woord van de levende God, zegt een verklaarder. Waar ik zo zwak en zo wankelend ben, waar ik in de weg van het geloof,

met al mijn zwakte en wankelingen, mag leunen tegen dat onwankelbare getuigenis des Heeren. Dat mijn vastigheid niet in mij ligt, niet dat ik het zoek in mijn gevoeligheden of ongevoeligheden. Maar dat mijn vastigheid ligt in het spreken des Heeren alleen.

Spurgeon stelt het voor als een klein beestje in de zee. De zee wordt woest en ruig. De golven worden hoog. De golven krijgen kracht. Dat beestje wordt alle kanten uit gespoeld en heen geslingerd. Dat beestje is een prooi voor al die golven en al die baren. Maar dat beestje vindt een rotsblok en het grijpt zich met al zijn kracht vast aan die rots. En de golven gaan er over, maar dat beestje ligt vast. Niet omdat dat beestje zo sterk is, maar omdat die rots zo vast staat op een vaste bodem. Wel, zo zal het wezen in het leven van het geloof. Als al de golven en al de baren er over heen gaan; als alles op je aanstormt, en als je in een tijd van verre duisternis komt, als je in een tijd komt dat je aan het wankelen en aan het twijfelen gebracht wordt; als je daar terecht komt dat je in jezelf niets meer kunt vinden en dat je al je emotie en gevoeligheden nog moet afschrijven, als inbeelding wellicht, dat je er niets meer van geloven en niets meer van verstaan kunt, dan blijft dit overeind staan: dat spreken Gods. En wat Ik eenmaal gesproken heb, zal Ik niet herroepen in alle eeuwigheid.

Ik hoorde het nog niet zo lang geleden van een hoogbejaarde vrouw. Ach ja, de Heere had tot haar ziel gesproken: "Ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde, daarom heb ik u getrokken met korden van goedertierenheid". Wat een zoetheid! Maar ja, het was nauwelijks twee dagen later en ze kon er geen steek meer van zien. Ze wist het niet meer. "Heb ik mij bedrogen? Heere, als het van u is, komt U er dan op terug". En het was alsof er een man achter mij stond, zegt ze, en die zei het in mijn oor: "Wat Ik gesproken heb, herroep Ik in eeuwigheid niet". Nou, dat is de bevinding die stoelt op het Woord van de levende God.

Weet u, dat zei eens een oude christin tegen mij. In de tijd van de eerste liefde, toen ze nog jong was. Ach, toen waren er vele gevoeligheden. Ze zegt: "Elke prediking van het Woord was eten en drinken voor mij. Ik vermaakte me in elk psalmversje, in elke Bijbeltekst". Ze zegt: "Het was een goede en zoete tijd. En in die dagen zei ik tegen een oude christen, grijs geworden op de weg des levens: "Mag jij nu ook zoveel zoetheid smaken? Is elke prediking nu ook muziek in je oren? Heb je ook troost uit elk psalmversje?" "Nee", zei die man, "nu niet meer, maar vroeger wel. Maar weet je wat ik leren moest? Dat de rechtvaardige uit het geloof zal leven". "Nu ben ik oud geworden", zei die christin, "en nu begrijp ik wat hij bedoelt". Dat is dit: dat vastgehecht zijn aan het Woord van de le-

vende God, en daar aan hangen in weerwil van alles. Weet je wat Luther zegt? Dat is een geheim dat je moet meemaken wil je het begrijpen. "Hoe minder ik het zie, hoe meer ik het geloof", zegt Luther. Al zijn al de omstandigheden tegen, hij hecht zich aan dat levende een eeuwig blijvende Woord van God.

Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal.

Tot hen! Tot dat volk uit wie Hij is voortgekomen. Dus tot mensenkinderen van gelijke bewegingen als wij. Dat is de zaligheid: Zijn spreken tot hen. Spreek slechts één woord, zei ik u al. En de psalmist zingt: "Het zal geen leed gelukken om dat uit mijn geheugen te wissen, want ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord". Dat is de zaligheid. Nou, is die adventsverwachting in uw bestaan: "Doe mij Uw stem nog eens horen. Spreek toch nog eens tot Uw knecht van vrede en van vergeving. Toon mij toch de blijken van Uw liefde en van Uw trouw". Dan kan het maar zo wezen dat het opnieuw in je leven Kerstfeest wordt. Dat dat wonder van Gods genade weer in je bestaan wordt neergelegd.

Hij zal spreken.

O, en die niet zal horen, ja, van die zal Ik het zoeken. Daar moet Ik wat bij vergelden. Die dit niet wil horen is vele straffingen waardig. Want dit spreken gaat over Mijn genade. Het is het wederstaan van Gods liefdevolle genadebetoningen. Nee, voor zo een is er geen vergeving en geen verlossing meer. Wie Jezus veracht, die veracht God. En wie Zijn spreken klein acht, slaat God in het aangezicht en betoont dat hij een gevallen mensenkind is. Ach, mensen, laat het dan in deze dag wezen dat u door dat Woord van de levende God bent aangesproken en aangegrepen. Dat die adventsverwachting in uw bestaan wakker zou zijn, die zich concentreert op de Persoon van de Heere Jezus Christus alleen. Dat is het leven en dat is de zaligheid.

En dan? Ze moesten Kanaän in. Daar moet het naar toe. Naar de eeuwige plaats, waar het spreken van God alles wezen zal. Ja, waar God Zelf alles zal zijn en in allen. Die adventsverwachting: "Wanneer komt die dag, dat ik toch bij U zal wezen en zien Uw aanschijn geprezen?" Wil je niet bij je Liefste zijn? Of heb je Hem niet lief? Hij Die betoond heeft dat Hij mensenkinderen lief gehad heeft tot in de bittere en smadelijke dood des kruises toe. Hem lief te hebben omdat Hij ons eerst heeft lief gehad. Dat is zaligheid.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 19 : 7

*Weerhoud, o Heer', Uw knecht,
Dat hij zijn hart niet hecht
Aan dwaze hovaardij;
Heerst die in mij niet meer,
Dan leef ik tot Uw eer,
Van grote zonden vrij.
Laat U mijn tong en mond,
En 's harten diepste grond
Toch welbehaaglijk wezen,
O HEER', Die mij verblijdt,
Mijn rots en Losser zijt,
Dan heb ik niets te vrezen.*

Zegenbede.